



HOOFDSTUK 4

HET GEHEIM VAN HOTEL BRITANNIA

De winter van 1942 was gemeen koud. Het soort kou dat in je botten snijdt als een scheermes. Het vroom dat het kraakte, zelfs het strand was bedekt met een dikke laag sneeuw. Alleen bij eb was een strook zand waarneembaar, blinkend in het zich terugtrekkende zilte zeewater. Bij hoge uitzondering stond er geen zuchtje wind. De stilte was nog zwaarder dan gebruikelijk want de complete bevolking van de havenstad was geëvacueerd vanwege het oorlogsgeweld. Vijfentwintigduizend inwoners van Zilverzee zochten een goed heenkomen op het platteland. Bombardementen en mortiervuur vanuit zee waren aan de orde van de dag. De stilte voelde als een morbide dreiging, omdat hij op elk moment kon worden doorbroken door een hels kabaal. De voedselvoorziening stond onder enorme druk. De situatie was explosief. Het lontje werd steeds korter. Onder die witte deken lag de stad er verlaten bij. Behalve Grand Hotel Britannia. De vader van Jimmy Burn had voor de oorlog als drummer in het huisorkest gespeeld. *'The Jolly Britannaders'* hadden jarenlang menig gala en gemaskerd bal opgeluisterd. Met zijn zwevende dansvloer en talloze kroonluchters, was de balzaal een zeer geliefde uitgaanslocatie. Maar nu was het chique etablissement door de Duitse bezetter geconfisqueerd. In plaats van gefortuneerde badgasten werd het hotel met de omliggende bunkers en barakken nu bevolkt door zeshonderdvijftig soldaten, onder leiding van Obersturmbannführer Heinrich von Himmelhoch. Behalve de dominante troepenmacht bevond zich een uitgedund overblijfsel van de oorspronkelijke directie en het personeel in het geteisterde gebouw. De directeur en zijn echtgenote, een kok, twee kamermeisjes en meneer en mevrouw Corré waren eveneens ingekwartierd, teneinde de nieuwe bewoners wegwijs te maken in hun

nieuwe onderkomen. In plaats van te evacueren werden zij vriendelijk doch dringend verzocht ter plaatse hun intrek te nemen. De loop van een geweer liet hun weinig keus.

Het hotel was eigendom van de Stoomvaart Maatschappij Zandwater. De heer Corré was jarenlang onderhoudsmonteur en scheepstimmerman geweest bij de vermaarde rederij. Hij was bijzonder bedreven in alles wat te maken had met techniek en constructie. Hij repareerde alles in het hotel dat mankementen vertoonde of eenvoudigweg versleten was. In de loop der jaren was hij onmisbaar geworden voor het optimaal functioneren van de liften, de elektriciteit, het warm en koud stromend water, of wanneer een al te corpulente gast tijdens het diner door een van de elegante, maar fragiele stoelen was gezakt. Hij beschikte over de sleutels van alle vertrekken. Hij kende elke vierkante centimeter van het gebouw. Bovendien was hij bijzonder vindingrijk, wat goed van pas kwam naarmate essentiële onderdelen niet langer beschikbaar waren. De omstandigheden waren verre van ideaal maar hoewel de schaarste groot was, hadden ze tenminste nog voldoende te eten. Eén van de opdrachten die Corré van de Wehrmacht ontving was het vervaardigen van op maat gemaakte beschermkisten voor schilderijen van uiteenlopende afmetingen. Onder de landschappen bevonden zich werken van Bakhuyzen, Potgieter, Maris, Mauve en Israëls. Zeegezichten van Mesdag, Willem van de Velde de Jonge en Jan Frederik Schütz. Etsen van Rembrandt, portretten van Anthony van Dyck, Rubens, stillevens van Gerardine van de Sande Bakhuyzen en Sientje Mesdag – Van Houten. Adriaan Corré keek er niet van op.

Er werden vaak genoeg schilderijen aangekocht om de uitgestrekte wanden van de kamers, de zalen en de gangen mee op te luisteren. Ze werden ook regelmatig vervangen. Zo had de vader van Jimmy Burn eens een fraaie Schütz op de kop getikt, die werd afgedankt omdat het thema zeegezichten in de bruidssuite werd aangepast met eigentijds liggend naakt. De kisten werden vervaardigd in het uitgestrekte keldercomplex in de fundamenteën van het gebouw.

'Ausgezeichnet!' blafte commandant Von Himmelhoch naarmate de

stevige verpakkingen gereed kwamen. Dat de schilderijen niet werden opgehangen, maar naar een verre hoek van de keldergewelven werden verhuisd, verbaasde de vlijtige timmerman niet. Met alle beschietingen en bombardementen konden ze maar beter in veiligheid worden gebracht. Wel viel het hem op, dat er ook regelmatig kisten werden binnengebracht, die ondanks hun geringe afmeting zo zwaar waren, dat ze op trolleys moesten worden vervoerd. Ook had hij af en toe een glimp opgevangen van juwelen en antieke zilveren voorwerpen, die in reistasen en koffertjes van uiteenlopend formaat haastig de trappen werden afgedragen. Nadat aan deze goederenstroom langzamerhand een einde was gekomen werd het keldergedeelte waar zij waren opgeslagen dichtgemetseld. *'Deutsche Gründlichkeit'*, vermoedde Corré. Veel tijd om er verder over na te denken kreeg hij niet. Eind 1944 werd het hotel met fosformortieren bestookt. Er brak overal brand uit. Het duurde niet lang of het hele Hotel stond in lichterlaaie. De slag om de Schelde was in volle gang. De geallieerden ondernamen zeer gewaagde, maar uiteindelijk succesvolle landingen. De Duitsers trokken zich hals over kop terug en bekommerden zich niet om het handjevol Nederlandse personeelsleden. Ze zochten ijlings een goed heenkomen. Het was ieder voor zich. De directeur en zijn echtgenote werden op straat doodgeschoten en ook de kok ontkwam niet aan een verdwaalde kogel. Corré probeerde hem nog te redden, maar hij stierf in zijn armen. Hij kon niet anders dan de arme man laten liggen waar hij lag, want hij moest zijn vrouw en zichzelf zo snel mogelijk in veiligheid zien te brengen. Later verklaarde hij te geloven dat zij gespaard waren gebleven omdat zijn vrouw zeer herkenbare klederdracht had gedragen, die, met het blinkend witte hoofdkapje net als een witte vlag het 'niet schieten' had bewerkstelligd.

Ze waren al hun aardse bezittingen kwijt, maar ze waren bevrijd en in veiligheid. De nachtmerrie van Hotel Britannia was eindelijk voorbij, zo leek het...